

ia77

JazzFlits

8 oktober 2007,
5de jaargang, nummer 16

NIEUWSSELECTIE CEES SLINGER OVERLEDEN

Pianist Cees Slinger is 29 september na een kort ziekbed in een Haags ziekenhuis overleden. Hij was 78 jaar en had al geruime tijd hartproblemen.

Slinger schreef in de jaren vijftig jazzgeschiedenis als pianist en leider van de Diamond Five. Hij trad in zijn loopbaan op met tal van beroemde Amerikaanse solisten, onder wie Dizzy Gillespie, Freddie Hubbard, Clark Terry, Ben Webster, Dexter Gordon en Zoot Sims. Zijn eigen formaties droegen namen als Just in Case, het Cees Slinger Octet, Three Tenor Case en Buddies in Soul. Cees Slinger ontving in 1996 tijdens het North Sea Jazz Festival de Bird Award.

... zie verder het [In Memoriam](#) op pag. 15

PIERRE ANCKAERT WINT JAZZ HOEILAART

Het Pierre Anckaert Trio heeft de wedstrijd Jazz Hoeilaart 2007 gewonnen. De 29ste Jazz Hoeilaart Intern'l Contest vond plaats in het Vlaamse Jezus-Eik (Overrijt) van 27 tot en met 29 september.

Dit jaar hadden vijftig groepen uit vijftien landen zich ingeschreven. Zes daarvan stonden in de finale. De jury van die finale, onder wie de musici Nathalie Lories en Frank Vaganée, vond dat 'de moeilijke muziek van het trio recht uit het hart kwam en daardoor makkelijk te begrijpen was'. De winnaar krijgt 2.000 euro en mag onder meer een tournee langs de Belgische podia maken. Verder behoort een optreden tijdens Jazz Middelheim 2009 tot de mogelijkheden.

DIGITALE ART TATUM GEEFT CONCERT IN LOS ANGELES

Een gedigitaliseerde Art Tatum heeft 23 september opgetreden in het Shrine Auditorium in Los Angeles, zo meldt de Los Angeles Times. Een computer stuurde tijdens dat optreden een vleugel aan, zodat deze negen songs van Tatum exact zo speelde als de pianist dat in 1933 voor een plaat deed.

...vervolg op pagina 2

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 7
- New Orleans: de hartslag van de jazz (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 8
- Soft Machine Legacy, Dimami, Oregon, Don Cherry, Mona Lisa Overdrive, Terell Stanford, Baba Sissoko, Rigmor Gustafsson, Richard Galliano e.a.	
Concertverslagen	pg 13
- Jazz International Rotterdam, Dinant Jazz Nights	
En verder	
- Goodman Revisited (Lex Lammen)	pg 5
- In Memoriam Mike Osborne (Han Schulte)	pg 6
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 6
- In Memoriam Cees Slinger (Han Schulte)	pg 15
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman)	pg 16
- Jazzradio Top 10	pg 17

PIERRE VAN DORMAEL GEKOZEN TOT BELGISCH JAZZMUSICUS VAN HET JAAR

Gitarist Pierre Van Dormael is 29 september uitgeroepen tot Belgisch jazzmusicus van het jaar. Hij kreeg de bijbehorende prijs, de 'Django d'Or', tijdens de Jazz Nights in het Waalse Dinant overhandigd. Pianist Pascal Mohy is het grootste 'Jong Talent'

De Django d'Or is de belangrijkste Belgische jazzprijs en wordt jaarlijks uitgereikt. Het ene jaar aan Waalse musici tijdens de Dinant Jazz Nights en het andere jaar aan Vlaamse musici tijdens het Blue Note Records Festival te Gent.

CONCERTVERSLAG BENNY WALLACE GEEFT GEDENKWAARDIG CONCERT IN TILBURG

Op 26 september begon het trio van tenorsaxofonist Benny Wallace in het Tilburgse Paradox een korte tournee langs de Nederlandse jazzpodia. Het fantastische ritmeduo met drummer Alvin Queen en de nog onbekende maar verbluffend spelende bassist Danton Boller, stuwde Wallace tot grote hoogte. In een spectaculaire set speelde Wallace oude standards en spirituals aan flarden. Met zijn grote geluid en niet te stuiten ideeën werd dit een gedenkwaardig concert dat lang in ons geheugen gegrift zal blijven.

(Foto en tekst: Tom Beetz)

JAZZFLITS nummer 17 staat 5 november op www.jazzflits.nl

PLATEN

ARCHIEF CREATIVE MUSIC STUDIO IN HANDEN VAN UITVOERENDE MUSICI

Het geluidsarchief van de Amerikaanse Creative Music Studio (CMS) wordt gerestaureerd en beschikbaar gesteld aan de uitvoerders, onder wie Don Cherry, Anthony Braxton en Roscoe Mitchell. De opnames werden gemaakt tussen 1972 en 1986 in de studio te Woodstock, New York en tijdens concerten.

Het archief omvat vierhonderd audio- en videobanden. Ook van onder anderen Joseph Jarman, Cecil Taylor, Jimmy Giuffre, Carla Bley, Dave Holland, Trilok Gurtu, Jack DeJohnette, Fred Frith, Oliver Lake en Lee Konitz. Na de restauratie zal op het label Planet Arts/CMS Records een reeks verzamelcd's en -dvd's verschijnen. De uitvoerders kunnen daarna hun materiaal geheel naar eigen inzicht uitbaten. De Creative Music Studio werd in 1971 opgericht door Karl Berger, Ingrid Sertso en Ornette Coleman. In de jaren zeventig en tachtig werden er tal van vernieuwers opgenomen.

(www.CreativeMusicStudio.org)

PRIJZEN

SOWETO KINCH WINT MOBO BEST JAZZ AWARD 2007

Saxofonist Soweto Kinch heeft 19 september in de O2 Arena te North Greenwich de Britse MOBO Best Jazz Award ontvangen. Hij werd daarmee bekroond voor zijn album 'Tales of the Tower Block', waarop hij rap en jazz combineert.

De saxofonist mocht tijdens de prijsuitreiking even meespeelen met zangeres Amy Whitehouse, die twee Awards won: de Best UK Female Award en de Live Female Award. De MOBO Awards (Music Of Black Origin) bestaan sinds 1991 en worden jaarlijks uitgereikt voor muziek met een zwarte achtergrond. De Best Jazz Award werd vorig jaar geschrapt, omdat er volgens de organisatie te weinig kandidaten waren voor een 'shortlist'. Onder meer door protesten van Soweto Kinch werd die beslissing dit jaar teruggedraaid. Een wijs besluit zegt Kinch in The Times van 20 september: "What is 'music of black origin' without jazz? It was a shocking omission and a wise judgment to bring jazz back. The shortlist showed what a vibrant UK scene we have."

VERVOLG PAGINA 1

ART TATUM

Voor het optreden werd een aantal opnamen van Tatum grondig geanalyseerd. Niet alleen de noten werden in de computer gestopt, maar ook de manier waarop de pianist de toetsen aansloeg en zijn gebruik van de pedalen. Een vuistdik computertje werd vervolgens in een Yamaha concertpiano gemonteerd en Tatum weerklonk levensecht. Het is de bedoeling om de techniek zo te verfijnen dat de computer elk stuk à la Tatum, of welke artiest dan ook, kan spelen. Voor liefhebbers worden de uitvoeringen op cd gezet, zodat die de vooroorlogse Tatum nu ook eens kraakhelder en in high fidelity kunnen horen. Art Tatum overleed in 1956.

NIEUWSFLITSEN

Dutch Jazz Meeting 2008 - De data van de eerstvolgende Dutch Jazz Meeting zijn geprikt. Het evenement vindt van 11 tot en met 13 december 2008 plaats. De Dutch Jazz Meeting is een tweejaarlijkse showcase van Nederlandse jazz en geïmproviseerde muziek, waarbij toonaangevende ensembles en solisten in korte optredens actueel repertoire ten gehore brengen voor een publiek van buitenlandse organisatoren en Nederlandse jazzprofessionals.

Jules Deelder - New Cool Collective en Jules Deelder maken tot medio november een gezamenlijke tournee langs de theaters. De musici gaan de teksten van Deelder van 'weergaloze' arrangementen voorzien. In de samenwerking komt hun gemeenschappelijke liefde voor jazz tot uiting.

(www.aaa-theater.nl)

Edison Publieksprijs - Voor de Edison Jazzism Publieksprijs zijn nog drie artiesten in de race: Laura Fygi, Boris en Wouter Hamel. Ze werden via een website door bijna 14.000 mensen uit tien genomineerden gekozen. De winnaar wordt 6 november te Eindhoven bekendgemaakt tijdens het Edison Jazz/World Music Awards-gala.

German Jazz Meeting 2008 - De tweede German Jazz Meeting zal op 18 en 19 april 2008 te Bremen plaatsvinden, wederom als onderdeel van de jaarlijkse beurs Jazzahead! Tijdens de Meeting zullen de volgende Duitse formaties zich presenteren: het Carsten Daerr Trio, Cymnology, het Silke Eberhard Quartett, Enders Room, Laia Genc 'LiaisonTonique', Sebastian Gramss Underkarl, het Anke Helfrich Trio, Hyperactive Kid, Johnny La Marama, Florian Ross 8Ball, Matthias Schriefl's Shreefpunk en het Florian Webers Minsarah. Ze zijn geselecteerd door een achttienkoppige jury bestaande uit programmeurs, radioredacteuren, jazzjournalisten en vertegenwoordigers van het Goethe-Institut. Iedere formatie zal een kort concert geven voor een internationaal gezelschap van festivaldirecteuren, programmeurs, journalisten en jazzmanagers.

Jazz Agenda 2008 - De Jazz Agenda 2008 heeft als thema de jazzgitaar. Het voorwoord is geschreven door de gitarist Jan Akkerman. In de agenda staan interviews met de gitaristen Wim Bronnenberg, Maarten van der Grinten en Marnix Busstra. Ton Ouwehand schreef een korte geschiedenis van de jazzgitaar. De Jazz Agenda 2008 is de 23ste editie.

(www.uitgeverij-resonans.nl)

OVERIG

HUIS JOHN COLTRANE OP LIJST CULTUREEL ERFGOED

Het huis waar saxofonist John Coltrane van 1964 tot zijn overlijden in 1967 woonde, is opgenomen in het New York State and National Register of Historic Places. Het huis, dat in Dix Hills, Long Island staat, wordt opgeknapt en zal mogelijk ook een museale functie gaan vervullen.

Na het overlijden van John Coltrane is het pand nog tot 1973 bewoond door zijn vrouw, de pianiste Alice Coltrane en zijn zoon, de saxofonist Ravi Coltrane. Coltrane schreef er zijn laatste werken, waaronder 'A Love Supreme'. Het huis werd eerder van de sloop gered door de Town of Huntington, die het pand kocht en ter beschikking stelde aan de organisatie 'Friends of the Coltrane Home'. Die organisatie wordt geleid door Ravi Coltrane. Hij hoopt een droom van zijn moeder te kunnen verwezenlijken, zo zegt hij op de website about.jazz.com: "It was my Mom, Alice's vision to help use this home to provide inspiration about music as an incredibly positive force. This is a great step towards that vision." (www.thecoltranehome.org)

LOKALE KRANT LIET LOUIS ARMSTRONG-SCOOP IN 1957 DAG LIGGEN

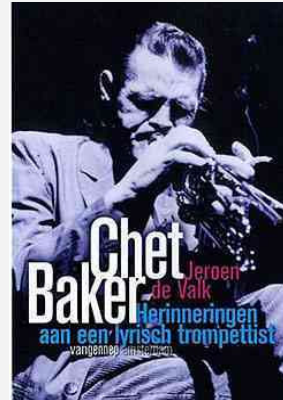
Omdat een bijpassende foto nog niet klaar was, besloot zijn krant op 18 september 1957 om pas een dag later het nieuws te brengen dat Louis Armstrong, uit ongenoegen met het overheidsoptreden in de segregatiekwesie Little Rock, geen door die overheid georganiseerde goodwill-tournee naar Rusland meer wilde maken. Dat vertelt de toen nog student journalistiek Larry Lubenow nu vijftig jaar later in het oktobernummer van het vakblad Editor & Publisher.

Lubenow speelde zijn 'scoop' daarom door naar het persbureau Associated Press. Het werd wereldnieuws, ook omdat Louis Armstrong niet bekendstond als een man van forse uitspraken over burgerrechten. Die leek hij ook in het historische vraaggesprek niet te gaan doen, zo vertelt Lubenow. Tot de jonge verslaggever opmerkte dat zijn krant The Grand Forks Herald uitkwam in de woonplaats van rechter Ronald Davis. Die had besloten dat negen zwarte studenten op een witte school in Little Rock moesten worden toegelaten, iets wat de gouverneur Faubus vervolgens met inzet van de Arkansas National Guard voorkwam. "He just exploded", herinnert Lubenow zich, "he said he'd travelled all over the world for this country, and the way they were treating black men, he felt like he didn't have any country." Armstrong verweet President Eisenhower een gebrek aan 'guts' en noemde de gouverneur 'an uneducated plow boy'. Vervolgens maakte hij bekend af te haken voor de tournee naar Rusland. Het interview veroorzaakte veel ophef. Uiteindelijk besloot president Eisenhower het leger in te zetten en konden de negen zwarte studenten op 25 september 1957 voor het eerst naar school. Louis Armstrong nam nooit een woord van zijn uitlatingen terug.

Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.500 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUWSFLITSEN

Stefano Bollani – De Italiaanse pianist Stefano Bollani krijgt de European Jazz Prize, een categorie van de Oostenrijkse Hans Koller Preise 2007. "Der Pianist gehört zu jenen jüngeren europäischen Musikern, die sich ebenso selbstverständlich in der amerikanischen Jazztradition bewegen wie in der europäischen Musik und im Pop, die allen diesen unterschiedlichen Einflüssen aber einen unverkennbaren eigenen, individuellen Stempel aufprägen", aldus de jury. De prijs, groot 14.500 euro, wordt 15 december in Wenen uitgereikt.

Jeroen de Valk – In het Bimhuis te Amsterdam reikt Jeroen de Valk op 22 oktober het eerste exemplaar van zijn geactualiseerde biografie van Chet Baker aan drummer John Engels uit. Engels begeleidde Baker menigmaal. 'Herinneringen aan een lyrisch trompettist' bevat informatie die De Valk vergaarde sinds de oereditie, bijna twee decennia terug. De nieuwe editie is bijna driehonderd pagina's dik en verschijnt bij Uitgeverij Van Gennip.

Vincent Herring – De Amerikaanse saxofonist Vincent Herring geeft zaterdagmiddag 24 november een workshop in Tuinzaal Burcht te Leiden. De workshop is bedoeld voor muzikanten met minimaal drie jaar leservaring. Het initiatief voort uit 'Jazzles? Yes', een project van de Muziekschool Leiden en drie Leidse jazzpodia (Hot House, de Burcht en de X). De workshop is voor publiek toegankelijk.

Alan Greenspan – Omdat hij in 1944 werd afgekeurd voor militaire dienst kwam Alan Greenspan, jarenlang de hoogste man van de Amerikaanse centrale bank, als klarinettist in de bigband van Henry Jerome terecht. Dat schrijft hij in zijn recentelijk verschenen biografie 'The Age of Turbulence'. In die band zaten ook Al Cohn en Johnny Mandel. Een muzikale hoogvlieger was Greenspan niet, wel excelleerde hij in het invullen van de belastingformulieren van zijn collega's.

Richard Osborne – De Britse altsaxofonist Richard Osborne is 21 september aan de gevolgen van longkanker overleden. Hij was 65. Osborne was volgens Richard Williams van de Britse krant The Guardian "an alto saxophonist whose playing combined poise and passion in a way that helped banish the inferiority complex long endured by British musicians." **...zie ook het In Memoriam op pagina 6**

OVERIG VERVOLG

CAMPAGNE AANGENAAM JAZZ 2007 VAN START GEGAAN

De editie 2007 van de verzamel-cd 'Aangenaam Jazz' ligt in de winkel. De campagne werd 5 oktober gelanceerd in het Haagse Bel Air Hotel, waar in de jazzkelder onder anderen Kim, Margriet Sjoerdsma, Jesse van Ruller en Sanna van Vliet optraden.

Zij staan ook op de 2-cd die voor 6,99 euro in de winkel ligt. Andere Nederlandse artiesten op het album zijn Tineke Postma, Denise Jannah, Eric Vloeimans, The Diamond Five, Alex Ryon, Laura Fygi en New Cool Collective. In totaal staan er 28 tracks op 'Aangenaam Jazz 2007'. Voor de aankoop van de albums, waarvan de tracks op de verzamel-cd afkomstig zijn, zijn kortingsbonnen bijgesloten. 'Aangenaam Jazz' is een jaarlijkse campagne waarmee de platenindustrie haar jazzrepertoire onder de aandacht van de platenkopers wil brengen.

(www.aangenaamjazz.nl)

LES PAUL GROOT BEWONDERAAR VAN GITARIST JIMMY ROSENBERG

Gitarist Les Paul (92) rekt gipsygitarist Jimmy Rosenberg tot zijn favorieten. Dat zegt hij 22 september in The Wall Street Journal. In het bijzonder Rosenbergs cd 'The One and Only' (1999) mag zich verheugen in de bewondering van Les Paul.

De gitarist blijkt goed op de hoogte van de drugsproblemen en detenties van de gitarist: "He's out now and playing and I hear he's as excellent as ever." Tot de favorieten van Les Paul horen verder Django Reinhardt ('He and I became very dear friends'), Tommy Emmanuel, Jeff Beck ('Beck learned a lot of things from what I'd done, but he took them to a higher level') en Frank Vignola.

Les Paul staat te boek als een invloedrijk gitarist. Hij experimenteerde met solid-bodied elektrische gitaren en multi-track-opnametechnieken. Samen met zijn toenmalige vrouw, de zangeres Mary Ford, scoorde hij in de jaren vijftig hits als 'How High the Moon', waarop de resultaten van die experimenten te horen zijn. Al in de jaren dertig speelde hij in een jazztrio. Zo'n zeventig jaar later treedt Paul nog steeds iedere maandagavond in de New Yorkse Iridium Jazz Club op, al heeft hij door artritis wel aan vingervlugheid moeten inboeten: "It's been very healthy to keep working".

[Meer nieuws op pagina 12](#)

FESTIVALS

JAZZ MAASTRICHT PROMENADE

18 tot en met 20 oktober
80 concerten, 350 artiesten

Op 45 cafépodia biedt de Jazz Maastricht Promenade een staalkaart van de hedendaagse jazz: van classic jazz, hedendaagse jazz, blues, soul, funk, ska, popjazz, electro tot world en ethnische muziek. Tussen de vele artiesten zijn bekende namen aan te treffen als Eric Vloeimans, Amina Figarova, Colleen Williams & Emiel van Egdom, Jeff Herr, Beverly Daley & Charli Green en Harmen Fraanje. Bijzondere evenementen zijn op 19 oktober de première van de film 'Sinti en Roma in Beeld', gevolgd door een optreden van gipsy-jazzformatie Basily, en op 20 oktober de Jazz by Kids improvisatieworkshop voor 4- tot 15-jarigen. Er rijdt een gratis Promenadebus door de stad. Meer informatie en het volledige programma van Jazz Maastricht Promenade zijn te vinden op de website www.jazzmaastricht.com.

Gastprogrammeur Joost Buis (Foto: Monique Baan)

EUROPEAN TRYTONE FESTIVAL

new ways of jazz
1, 2 en 3 november 2007
Zaal 100 en Bimhuis, Amsterdam; Paradox, Tilburg

Gastprogrammeur van de negende editie van het jaarlijkse European TryTone Festival is trombonist/componist Joost Buis. Buis kreeg voor donderdag 1 november in Zaal 100 te Amsterdam een carte blanche. Ter invulling heeft hij het trio The Contest of Pleasures, bassiste Rozemarie Heggen, de Engelse tubaïst Oren Marshall en de Australische slagwerker Will Guthrie uitgenodigd. The Contest of Pleasures bestaat uit de Britse saxofonist John Butcher, de Duitse trompettist Axel Dörner en de Franse klarinettist Xavier Charles. Naast Doubles, het nieuwe kwartet van Joost Buis met violiste Maartje ten Hoorn, bassiste Rozemarie Heggen en drummer Will Guthrie, treden op 2 november 2007 in Tilburg (Paradox) en op 3 november 2007 in Amsterdam (het Bimhuis) The Contest of Pleasures en Oren Marshall & The Charming Transport Band op. Meer informatie is te vinden op de website www.europantrytonefestival.nl.

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw jazznieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

GOODMAN REVISITED

Wie het aandurft om met een sextet van klarinet, vibrafoon, piano, gitaar, bas en drums stukken als 'Air Mail Special', 'Six Appeal' en 'Till Tom Special' op een cd te zetten, zoals de Four Beat Six - in eigentijdse transcriptie 4beat6 - dat doet, loopt natuurlijk het risico dat zijn prestaties vergeleken worden met het Benny Goodman Sextet, dat rond 1940 de 'Urfassung' van dergelijke swingdeunen opnam.

Laten we om te beginnen het openingsnummer van de cd - 'Air Mail Special' - eens tegen het licht houden en wel op de manier van schaatsverslaggevers ('komen ze er nog niet aan?') die een wedstrijd analyseren. Dat wil niet zeggen dat dit de aanbevolen wijze is om naar muziek te luisteren, maar het kan tot een conclusie leiden. De Nederlanders - want het betreft hier Bernard Berkhout, Jacco Griekspoor, Martien Oster, Joop van Deuren, Frans van Geest en Barry Olthof - hebben er precies drie minuten en tweeënveertig seconden voor nodig gehad om in zeveneneenhalf chorus 'Air Mail Special' door te nemen. Die chorussen hebben zij verdeeld in: één voor het thema, dan één voor de vibrafoonsolo (Griekspoor), één voor de gitaar (Oster), drie chorussen klarinet (Berkhout), waarvan twee tegen de achtergrond van een soepel riffje, plus één collectief chorus - het geheel afgerond met nog eens zestien extra maten voor het coda. Dat wil zeggen dat zij kozen voor een tempo van ongeveer dertig seconden per 32 maten. Hadden zij met dezelfde vaart de acht chorussen vol gemaakt, dan zouden zij geëindigd zijn in de buurt van vier minuten 'rond'.

Om acht hele chorussen op de plaat te zetten, deden Goodman en de zijnen er in maart 1941 viereneenhalve minuut over: na het thema, één keer gitarist Charlie Christian (die de centrale figuur van deze Goodmansextetten van wisselende samenstelling was), één keer Goodman, één keer de gestopte trompet van Cootie Williams, één keer tenorsaxofonist Georgie Auld, dan een collectieve riff met het parelende pianospel van Johnny Guarnieri, weer één keer Christian en ten slotte $\frac{3}{4}$ -chorus voor Benny Goodman en een gemeenschappelijke riff over de laatste acht maten.

Conclusie, 4Beat6 speelde 'Air Mail Special' zo goed als 10% sneller dan het Benny Goodman sextet op mijn Columbia-lp (CL 652). 'Goodman revisited' zou in dat geval dus neerkomen op 'Goodman ingehaald', maar - en hierboven werd daar al voor gewaarschuwd - zulk chronometerwerk doet de muziek geen recht. Bovendien nemen de Nederlanders 'Six Appeal' langzamer dan Goodman en 'Till Tom Special' in exact hetzelfde tempo.

4beat6 (voor verdere informatie worden wij verwezen naar www.4beat6.com) heeft zich als doel gesteld Benny Goodmans muziek opnieuw onder de aandacht te brengen. Daarom draagt deze eerste cd de ondertitel 'The band that plays the music of Benny Goodman' met de hoopvolle toevoeging 'Vol.1'. Mijn oude vriend Ad van den Hoed zal hier zeker op reageren met 'dan moet je van goeden huize komen', want Goodmans klarinet spel is hem heilig.

Nou, neemt u van mij aan dat deze heren alle zes van zeer goede muzikale herkomst zijn, klarinettist Bernard Berkhout voorop. Door zijn huisartsenpraktijk heeft hij de laatste jaren niet zo veel kunnen spelen als hij gewild had, maar die 'ont-

houding' heeft hem extra geladen. Hij dartelt door Goodmans thema's - veertien deze keer - alsof hij na lange tijd weer eens buiten mag spelen. Klinkklare swing is het resultaat. Gitarist Martien Oster, van veel markten thuis, vibrafonist Jacco Griekspoor en pianist Joop van Deuren doen gretig mee, terwijl de solide ritmetandem van bassist Frans van Geest, gewend om Henk Meutgeerts bigband in het gareel te houden en de soepel dienstverlenende slagwerker Barry Olthof voor een constante 'drive' zorgt.

4beat6 (Foto: Hans Reitzema)

De opnamen werden in het voorjaar van 2006 deels in een studio, deels in een theaterzaal gemaakt, maar in beide gevallen met bassist Marius Beets als opnametechnicus en dat heeft er ongetwijfeld toe bijgedragen dat de muzikale verrichtingen helder geregistreerd werden, met een oor voor het geluid dat Goodman c.s. bijna zeventig (!) jaar geleden voortbrachten. Alle betrokkenen verdienen onze felicitaties en allen die dit lezen of hiervan horen, een aanmoediging om deze 4beat6-cd onverwijld aan te schaffen en met voorrang te beluisteren.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection' op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl.

INGEZONDEN BRIEF

JOE ZAWINUL SCHREEF NOOIT IETS OP

In de vorige Jazzflits stond een interessant 'In Memoriam Joe Zawinul'. Terecht een groot stuk! Omdat ik ook tot zijn bewonderaars behoor, greep ik dankbaar de geboden kans om hem een paar jaar geleden in Amsterdam te interviewen. Zo kwam ik te weten dat hij door de Tweede Wereldoorlog opgroeide bij zijn grootouders op het Oostenrijkse platteland en niet in Wenen. Ik was nieuwsgierig naar de manier waarop jazzklassiekers als 'Mercy, Mercy, Mercy' en 'Birdland' tot stand waren gekomen. Schreef Zawinul die thuis? Waarop Zawinul antwoordde: "Ik heb nooit wat opgeschreven." Hij speelde of zong zijn medemuzikanten een stukje voor en dan ontstonden die nummers tijdens het spelen. Schreef hij achteraf dan zijn composities uit. 'Nee,' zei Zawinul, 'dat heb ik ook nooit gedaan.' In het nogmaals zeer lezenswaardige 'In Memoriam' wordt met zinnen als 'Hij schreef gelaagde stukken' een heel andere indruk gewekt. Ik geloof(de) Zawinul.

Klaas Koopman

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

LEE KONITZ 80 JAAR

Hoewel de festiviteiten al in de maand juni zijn begonnen in New York City viert altsaxofonist Lee Konitz op de werkelijke geboortedatum, 13 oktober, zijn tachtigste verjaardag in het Duitse Heidelberg. Hij treedt daar op met zijn New Nonet. De samenstelling en de muziek van het nonet is het zoveelste bewijs van zijn creatief denken en doen. Zoals bekend, studeerde en speelde Lee enige jaren bij goeroe pianist Lennie Tristano. Op karakter wist hij zich te ontdoen van diens strenge leer en ging zijn eigen weg. Het verwijt van de onlangs overleden pianist en Tristano-adept Sal Mosca was bij elke ontmoeting met Lee dat hij te vaak in allerlei bezettingen optrad. "He found I play in too many different groups." Onderstaand wat commentaren van zijn collega's.

Piet Noordijk: "Er bestaan al sinds zestig jaren meningen over Lee Konitz. Wat in ieder geval vaststaat is dat hij een manier van spelen heeft die afwijkt van anderen en op niemand lijkt. Dus hoort hij thuis in het rijtje dat ik 'schempers' noem. Zelf ben ik meer een bewonderaar van Parker, Adderley en Stitt, maar ik heb heel veel respect voor Lee Konitz." Begin november verschijnt overigens Piets nieuwe jubileum-cd, op Jazz 'n Pulz.

Tineke Postma: "Al sinds mijn vijftiende luister ik veel naar Lee Konitz. Hij blijft een inspiratiebron. Na mijn concert op de International Association for Jazz Education (dit jaar te New York – red.) complimenteerde hij me. Die middag hebben we samen bij hem thuis wat gespeeld. Lee vertelde over zijn tijd bij Tristano, en dat je alles wat je speelt ook moet kunnen zingen. Toch fantastisch om zo'n grootheid te hebben meegemaakt!" Overigens heeft Konitz tegenwoordig, naast die in New York en Keulen, ook een woning in Polen. Tineke Postma toert momenteel met haar kwartet door Japan en is op 1 oktober in de VS de JazzWeek Jazz Chart (Top 50) binnengesloten met haar nieuwe cd 'A Journey That Matters'.

Herb Geller. Hij was voor 'Jazz in the Bieb' 14 september in Amsterdam en was met enige tegenzin toch bereid iets over de jarige te zeggen. "Lee Konitz? He's an American original. I don't always like the way he experiments, but he knows what he wants and does it. Yeah, there's only one Lee Konitz."

In mijn programma Lüdeke Straightahead (?) van zaterdag 20 oktober (16.00 - 17.00 uur) zal ik ruim aandacht schenken aan een stel klassiekers van Lee Konitz. Het wordt van 16.00 tot 17.00 uur uitgezonden op Radio 6/ConcertZender (via de kabel en digitenne). Daarna is het te beluisteren via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere eerste en derde zaterdag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.500 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

IN MEMORIAM

Door Han Schulte

MIKE OSBORNE: TALENTVOLLE ENGELSE FREE-JAZZ-ALTI

De Engelse jazzscene was in de jaren vijftig een stap verder dan die op het continent. Ook in de jaren zestig ontwikkelde zich al direct een nieuwe Britse generatie die vanuit een post-bop situatie naar free-jazz groeide. Osborne (1941–2007), die 19 september in zijn geboorteplaats Hereford aan longkanker overleed, maakte vanaf de start deel uit van deze nieuwe garde idealisten. Hij legde al vroeg contact met Mike Westbrook en speelde zo'n tien jaar in diens in 1962 gevormde sextet met saxofonist John Surman en bassist Harry Miller. Zijn piano-, klarinet- en harmoniestudie aan de Londense Guildhall School of Music and Drama stelde hem in staat zich langzaam aan de invloed van zijn Amerikaanse idolen, onder wie Lee Konitz, Jackie McLean en Ornette Coleman, te onttrekken. Hij ontwikkelde een eigen stijl met korte fraseringen en een scherp en stevig geluid. Naast Westbrook's ensembles werkte Osborne ook in uiteenlopende groepen als die van trompettist Humphrey Lyttelton en het octet van John Surman. Hij werd tevens beïnvloed door naar Londen geëmigreerde Zuid-Afrikaanse jazzmusici. Zo stichtte hij met drummer Louis Moholo en bassist Miller een trio. Deze combinatie speelde voor de Radio Jazz Club van de BBC en was het ritmetandem van Chris McGregor's Brotherhood of Breath.

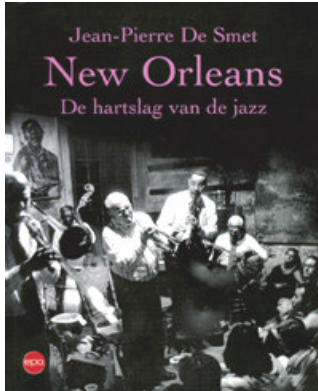

Hoes van de elpee 'Original' van Osborne/Tracey (1973)

Begin jaren zeventig vormde Osborne een improvisatieduo met pianist Stan Tracey (zie afbeelding) en het saxtrio SOS met Surman en Alan Skidmore. Tijdens de opvoering door SOS van de balletcompositie 'Sablier Prison' in 1974 in de Parijse Opera vertoonde zich zijn schizofrenie, waarna hij werd opgenomen. Toch speelde hij met succes op de 1976-editie van de Groninger Jazz Marathon, maakte een tournee met zijn kwintet in 1979 en plande een nationale tour met een dozijn concerten in 1981. Hiervoor had hij een suite gecomponeerd, maar de avond voor het eerste optreden werd hij weer opgenomen. Hij maakte enkele albums als leider, onder meer 'Outback' in 1970 en het zeer goed ontvangen 'Marcel's Muse' in 1977, plus een ruime serie als sideman. Door zijn ziekte trad hij na 1982 zelden meer op. 'Wichtigster britischer Alt-saxofonist des New Jazz' luidde het Duitse compliment van Enja in 1977. En gepassioneerd spelen kon deze talentvolle altist ook tijdens zijn relatief korte carrière.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

STEDEN EN STIJLEN

Chicago, Frisco, Dixieland, de West Coast, het zijn steden en streken waar een bepaalde jazzstijl aan verbonden is. Vraag niet naar de exacte kenmerken, want zo vastomlijnd zijn ze niet. Merkwaardig is dat de termen ook door musici zelf worden toegepast, waar juist zij die hokjesgeest plegen te verfoeien. Nog gecompliceerder is het begrip New Orleans. De stad heet de bakermat van de jazz, maar nog vele andere genres hebben daar hun voedingsbodem: rhythm 'n' blues, cajun, de brassbands. Zelfs als men ervan uitgaat dat de naam van de stijl en haar geboortestad met elkaar vergroeid zijn, blijft de vraag of we de benaming kunnen aanhouden als de muziek zich in andere plaatsen ontwikkelt, tot in Europa en Australië toe. In een pamflet uit 1980 heeft de Nederlandse voorvechter van het genre, Adam Olivier, uit de doeken gedaan aan welke voorwaarden de stijl zou moeten voldoen. Een aantal daarvan geldt ook voor muziek in het algemeen, bijvoorbeeld dat de musici naar elkaar moeten luisteren, maar van belang lijkt mij vooral de collectiviteit van de band: een band wordt nooit aan een solist opgehangen, het gaat om het geheel, wat onder meer tot uiting komt in de opstelling: iedereen zit te spelen. Wat het ritme betreft zou ik kunnen wijzen op de 'two bar phrasing' en de accenten op tel vier van de tweede maat (zie mijn bespreking van het instructieboek door Antoon Aukes in deze uitgave van 10 dec. jl.). Wordt het boekje van Olivier ontsierd door passages waarin hij fulmineert tegen aanhangers van andere genres en is het boek van Aukes voor de leek misschien te technisch, de auteur van een nieuw boek over New Orleans, de Vlaming Jean-Pierre De Smet, doet niet moeilijk: het is de "muziek die zich vanuit het hart van de vertolker tot het hart van de luisteraar richt, met respect voor melodie en met een aanstekelijke beat." Andere genres laat hij met rust: "Ik schrijf over wat me ligt." Met deze simpele mededeling is zijn boek misschien wel het beste gekarakteriseerd. Een - riskante - poging om het verschijnsel 'swing' te omschrijven had hij dan ook beter achterwege kunnen laten: die rammelt aan alle kanten. Wat volgt is de bekende jazzgeschiedenis, gelukkig zonder de bekende clichés, op een luchtige toon verteld, waarbij hij niet schroomt zijn eigen persoon daarin te betrekken. Dat kan wel eens irritant worden vanwege tussenopmerkingen als: "Ik wist niet wat ik zag. Zo een meeslepende muziek had ik nog nooit gehoord." De gemakkelijke verteltrant van de auteur leidt, zoals in een alinea over Satchmo, wel eens tot

een vreemde kronkel: "Op iedere traditie zijn er uitzonderingen. Zo komt het dat Louis Armstrong van niemand zijn muzikaal talent erfde", onmiddellijk gevolgd door de overduidelijke, maar wel sprekende opsomming: "Geen begaafde voorouders, geen musicerende ouders, geen zingende oma, geen piano thuis, geen improviserende neven, geen gospeltante." (pag. 107).

Er zijn passages over propagandisten als Alan Lomax, Bill Russell, Barry Martyn en George Buck. De auteur, die de stad op zijn duimpje kent en de lezer zelf langs de bezienswaardigheden gidst, weet bijvoorbeeld dat je bij een bezoek aan de laatste het beste via de achterdeur aan de kant van de French Market kunt binnenlopen. Een warmer pleitbezorger voor de muziek van New Orleans zou ik niet weten. Het boek sluit af met hoofdstukken over de Europese New Orleans-muziek, die nog eens gevolgd worden door lijsten van platen, bands, organisaties en hun websites. In de bibliografie had een aantal minder ter zake doende titels beter vervangen kunnen worden door andere, te meer daar de onderwerpen uitdrukkelijk in de tekst ter sprake komen: 'Preservation Hall' door William Carter (1991), 'Jazz on the River' door William Howland Kenney (2005), 'Pioneers of Jazz, the Story of the Creole Band' door Lawrence Gushee (2005). Merk op: Jelly Roll Morton werd in 1890 geboren als Ferdinand Joseph Lamothe.

Een bizar geval van het koppelen van een stijl aan een stad doet zich voor in een fotoboekje over de jazz in Pittsburgh in de serie Images of America. Daar wordt in de inleiding bebop een 'popular Pittsburgh form of music' genoemd. De samensteller heeft geprobeerd een relatie te leggen tussen de artiesten uit die stad en de ontwikkeling van de moderne jazz in Amerika. Nu zou je verwachten dat vooral de musici die daar geboren of opgegroeid zijn, een plaats in het boek zouden krijgen, maar er staan evenzoveel musici in die daar hoogstens hebben opgetreden. Wat doet bijvoorbeeld Bessie Smith daar op de eerste pagina? Het omslag wordt notabene gesierd met Armstrong's All Stars uit 1949, met een identificatie waar je niet goed van wordt: de volgorde deugt niet, Barney Bigard is daar Bonnie Bagel en Arvell Shaw blijft ongenoemd. Bij een zeldzame foto van Billy Eckstine's bigband, die ik elders veel beter zag afgedrukt - in een boek van Stanley Crouch over de fotograaf Charles 'Teenie' Harris - wemelt het van de slordigheden. De indeling van het boek is gezocht, talloze artiesten duiken in meerdere hoofdstukken op: Ella, Sarah, Lena, Mary Lou, Roy Eldridge, Billy (Eckstine), Billie (Holiday). Er zijn overbekende, oude publiciteitsfoto's bij van artiesten, waarbij de associatie met de titel ver te zoeken is. Van degenen wier naam wel aan de stad verbonden is mis ik bijvoorbeeld Dodo Marmarosa en de in juli overleden bassist Sonny Dallas. Aan raadselachtige onderschriften geen gebrek: "[Harry] Lim was born in Batavia and raised on the other side of the world in Jakarta, Indonesia." en: "[Benny Bailey] spent most of his career in Europe and the Netherlands." Maar laat ik ophouden; wie in zo'n uitgave de voornaam van Pittsburghs beroemdste ambassadeur, Erroll Garner, consequent met één l spelt, is zonder meer al verdacht.

Jean-Pierre De Smet. New Orleans : de hartslag van de jazz. - Berchem : EPO, 2007. - 271 p. : ill. - ISBN 978-90-6445-441-7. Prijs 20 euro

John M. Brewer jr. Pittsburgh Jazz. - Charleston SC [etc.] : Arcadia Publishing, 2007. - 127 p. : foto's. - (Images of America). - ISBN 978-0-7385-4980-4 softc. Prijs 20 dollar

CD-RECENSIES

SOFT MACHINE LEGACY
Soft Machine Legacy
MoonJune Records

SOFT MACHINE LEGACY
Steam
MoonJune Records

In krap een jaar tijd komen er twee cd's uit van Soft Machine Legacy. Dan mogen we toch echt wel spreken van een band, en is dit bepaald geen ouwe-jongens-krentenbrood-reünie gebleken. Bij het in Zaandam opgenomen concert van de band (uit 2005) stond ook al weinig oud repertoire op de lessenaars en ook nu stoomt de band vrolijk door, om de titel van de nieuwste cd 'Steam' te parafraseren.

Op de eerste studio-cd 'Soft Machine Legacy' bestaat het enige stukje nostalgie uit een collage van Hugh Hoppers 'Facelift', gecombineerd met Mike Ratledge's 'As If' en 'Slightly All the Time', onder de titel 'Ratlift'. De cd heeft dan al geopend met het rockachtige 'Kite Runner' van gitarist John Etheridge, die steeds meer het gezicht van de band gaat bepalen. Hij is zelfverzekerd in z'n solo's, en draagt stevige composities bij. Helaas is de plaat ook de zwanenzang (althans, in de studio) van saxofonist Elton Dean. Her en der draagt zijn spel de sporen van z'n zwakke gezondheid (zoals wat onzuivere noten in 'Ratlift'), maar ook is er nog een enorme dadendrang, alsof hij nog een laatste muzikaal statement wilde afleveren. In een aantal (vrije) improvisaties, zoals het Miles-achtige 'Fresh Brew' en de duo-improvisatie 'Theta Meter' (met basgitarist Hugh Hopper) verkeert hij weer wel in blakende vorm. 'Strange Comfort', het slotstuk, is een wonderschone ballad van de hand van Etheridge en ook hier laat Dean horen hoe prachtig hij saxello (een licht gekromde sopraansaxofoon) kon spelen. 'And the rest is silence,' om met Shakespeare te spreken.

Het overlijden van de saxofonist was voor de overgebleven drie geen reden om de band op te heffen. Een tweede Dean vind je natuurlijk nooit, maar Theo Travis blijkt een zeer behoorlijke vervanger, die sopraan, tenor en fluit speelt. Daarmee is meteen duidelijk dat het geluidsbeeld van de groep nu anders is, want de fluit geeft nieuwe klanken, en Travis speelt geen Fenderpiano, zoals Dean op de eerste cd uitdrukkelijk wel deed. Soft Machine Legacy is nu duidelijk een band met een gitaarbasis. En wat ik eerder over Etheridge zei, gaat hier nog meer op. 'Steam' is een veel rockachtigere plaat dan de eerste studio-cd. Minder open improvisaties hier (alhoewel 'So English' en 'Dave Acto' daar weer wel iets van hebben), maar vooral goed doortimmerde structuren, met uiteraard wel veel ruimte voor eigen solistisch initiatief. Nieuw zijn ook Afrikaanse invloeden, iets waar de Softs nooit echt interesse voor hebben getoond. Etheridge echter wel en 'In the Back Room' kent een vrolijk makende, Afrikaans aandoende melodie. Travis levert ook composities, zodat de democratie in de groep gehandhaafd blijft. Het groove-gerichte 'The Last Day' is een sterk voorbeeld van wat de nieuweeling ook op dit terrein vermag. Voor de nostalgie's onder u: Mike Ratledge's 'Chloe & the Pirates' klinkt zonder de keyboards van de componist eerst wel wat merkwaardig, maar met de warme sopraan van Travis in plaats van de nasale hobo van Karl Jenkins (uit het origineel van 'Six') is veel gewonnen.
 (Herman te Loo)

DIMAMI
Nearby Distances
EWM Music

Vlotte moderne jazz siert de cd 'Nearby Distances' van het Tilburgse label EWM Music. Het is een opname van de VPRO-radio, gemaakt in het Amsterdams Bimhuis. Wat mij in vrijwel elke opname met alt- en tenorsaxofoon behoorlijk aanspreekt is de klankkleur van de twee musici. Het zijn hier, op alt, Miquel Boelens en als gasttenorist Mete Erker. De tweede gast is gitarist Anton Goudsmit. De ritmesectie levert een inspirerende 'flow'. Het titelstuk opent met een 'dreigende' solo van drummer Makki van Engelen. De bindende factor van Dinami is bassist/leider en componist Dion Nijland. Hij schreef pakkende stukken zonder dat ze verwijzingen naar bepaalde invloeden verraden. Zelfs met die twee blazers in de gelederen zijn vergelijkingen met Tristano en zijn maten geheel uit den boze. Knap. Je mag resumerend wel veronderstellen dat de musici na afloop tevreden huiswaarts zijn gegaan. (Jaap Lüdeke)

OREGON
1000 Kilometers
CamJazz

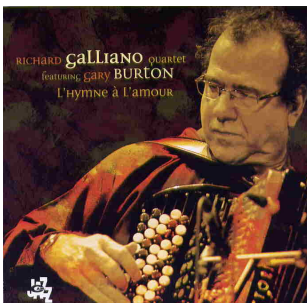
Het moet een unicum zijn, wanneer een groep zevenendertig jaar bestaat in nagenoeg ongewijzigde samenstelling en haar vierentwintigste plaat produceert. De tragische dood van drummer/percussionist Colin Walcott in 1984 trof het kwartet van Oregon diep. Nu alweer ruim tien jaar hanteert Mark Walker de stokken. '1000 Kilometers' is een album in de rijke traditie van de groep die folklore-elementen mixt met jazz, klassiek getinte klanken en improvisaties en daarmee het unieke geluid van Oregon creëert. Met Paul McCandless op blaasinstrumenten (hobo, althobo, sopraansax, basklarinet), Ralph Towner op klassiek gitaar en piano, Mark Walker op drums en percussie en Glen Moore op contrabas. Vierentwintig platen en nog geen spoor van sleetsheid of herhaling van zetten. Integendeel zelfs. Wanneer je het oeuvre van deze groep beluistert valt op hoezeer sprake is van evolutie. 'The best is still to come', vertrouwde bassist Glen Moore mij vorig jaar met een knipoog toe. Ik geloof hem zonder twijfel. Al blijft het onmiskenbaar Oregon met de ingenieus uitgewerkte motieven, de soli op hobo en piano, de speelse baslijnen van Moore en de luchtige creatieve percussies van Walker. Het is een feest om deze band te horen. Luister bijvoorbeeld naar het duet tussen Walker en Moore in 'Back Pocket', als voorbeeld van samengaan van humor en muzikaleiteit. Geen plaat van Oregon zonder improvisaties die ook een vast onderdeel vormen van hun optredens. Het zijn vooral deze nummers die een toonbeeld zijn van een 'band aan het werk'. Het merendeel van de composities is wederom van Ralph Towner.
 (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

MONA LISA OVERDRIVE Picknick at Bikini Mainland Records

Met onder anderen gitarist Jesse van Ruller en drummer Hans van Oosterhout inviteerde contrabassist Stefan Lievestro ons op zijn 'Breakfast in Walhalla' (2006). Nu met dezelfde kompanen plus Arno Krijger op Hammond B3, vervolgt Lievestro met Mona Lisa Overdrive de maaltijd op de cd 'Picknick at Bikini'. Madam Lisa Gherardini, beter bekend als Mona Lisa, laat zich met haar mysterieuze glimlach in het Parijse Louvre door menigeen in stilte aanschouwen. Maar zet haar, zoals hier, in 'overdrive' en ze schatert het uit. Ze wordt een niet van subtiliteiten ontspeende, goedlachse en enigszins zwaarlijvige dame die flink uitpakt, maar ondanks haar corpulentie gracieus blijft. Met Yuri Honings 'Wired Paradise' en Eric Vloeimans' 'Gatecrashin'' heeft de moderne Nederlandse jazz met Mona Lisa Overdrive een nieuwe groep die de grenzen verlegt. Was 'Breakfast in Walhalla' al een feest, 'Picknick at Bikini' is een bijzonder smakelijke en eetlustopwekkende voortzetting. De Hammond van Arno Krijger glijdt zwellend en meedogenloos door de muzikale patronen. En waar Van Rullers gitaar fel en overstuurd attaqueert, zorgen drummer Van Oosterhout en Lievestro op contrabas voor een solide en tegelijk frivool fundament. 'Picknick at Bikini' is een juweeltje, van een dame die met genoeg naar de luisteraar glimlacht. (Frank Huser)

RICHARD GALLIANO QUARTET FT. GARY BURTON L' Hymne à l'amour Camjazz

Accordeon en vibrafoon zijn een gelukkige combinatie. Als meester Richard Galliano kiest voor een stijl, zal hij dat met veel toewijding doen. Zijn samenwerking met vibrafonist Gary Burton resulteerde dan ook in dit mooie luisteralbum. De twee instrumenten vloeien op een natuurlijke manier in elkaar over, maar behouden altijd hun identiteit. In de aller-eerste minuut van de cd, in 'Milonga Is Coming' van Astor

Piazzolla, weet het duo je al te ontroeren. Galliano kan de luisteraar altijd diep in het hart treffen en Gary Burton doet daar op 'L'Hymne à l'amour' nog een schepje bovenop. De accordeon/vibrafooncombinatie intrigeerde Galliano al toen hij 12 jaar oud was. De lp 'Cocktail Capers' van het Art Van Damme Quartet (1950) wees hem toen al de richting van zijn muzikale carrière. Op deze cd wordt het duo begeleid door bassist George Mraz en drummer Clarence Penn. Zes van de tien stukken op deze cd zijn door Astor Piazzolla geschreven. Bijzonder fraai is het titelstuk van Edith Piaf. Dit ene stuk (7:27) maakt de aankoop van deze cd al de moeite waard. Ook een stuk van Bach en 'Waltz For Debby' werden bewerkt. Galliano schreef zelf 'Para Jobim'; deze titel spreekt voor zich. De accordeonist raakt met deze cd een gevoelige snaar. Galliano weet de Franse accordeonmuziek en de tango zo te mengen dat een romantische sfeer ontstaat. Maar mét temperament.

(Peter J. Kortzen)

RIGMOR GUSTAFSSON Alone with you ACT

'Alone with you' is haar zevende album en geheel gevuld met eigen composities. Sinds 'Close to you' (met het Jacky Terrasson Trio, 2004) en 'On my way to you' (met muziek van Michel Legrand, 2006) gaat het met de Zweedse vocaliste Rigmor Gustafsson in een stijgende lijn, met hoge noteringen in Scandinavische en Duitse lijsten. En dat is niet zonder reden. Van 1993 tot 1996 woonde en speelde ze in New York, met onder anderen Fred Hersch, Randy Brecker, Bob Mintzer en haar eigen kwintet. Vanaf 1996 en weer terug in Zweden, werkt ze consistent aan haar carrière. Ze wordt daarbij omringd door musici als trombonist Nils Landgren, pianist Jacky Terrasson en contrabassist Lars Danielsson, die haar ook op 'Alone with you' begeleidt.

Gustafssons stijl wordt gekenmerkt door een heldere stem, goede dictie en uitstekende frasering. Maar het is vooral haar transparante stem die opvalt. Ze heeft niet die omfloerste klank die bij veel jazzvocalisten hoorbaar is en soms neigt naar een wat gemaakte manier van doen. Gustafssons stem klinkt fris, speels en dynamisch. De composities zijn inzichtelijk opgebouwd en gearrangeerd met verrassende instrumentaties. Zoals de keuze voor akoestisch gitaar waardoor een frêle toon ontstaat. Ze weet zich omringd door een uitstekende band, met de al eerder genoemde Danielsson op bas, Jonas Östholm op piano en orgel, Max Schultz op akoestisch gitaar en Eric Hartland op drums. Het repertoire is jazz, jazzy popsongs en nummers met Latijns-Amerikaanse invloeden. Ongecompliceerd, straightahead vocale jazz van hoog niveau.

(Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

BABA SISSOKO
Bamako Jazz
W.E.R.F.

Het is niet uitgesloten dat de muziek op de cd 'Bamako Jazz' de ultieme wereldjazz vertegenwoordigt. Zeven musici uit België, de VS en Cuba hebben zich verenigd en spelen met oprechte overgave composities van de Malinese leider Baba Sissoko. Hij bedient zich van exotische percussie-instrumenten en zingt. Zijn composities hebben, in alle eenvoud, aantekelijke kuren en geven de blazers voldoende ruimte. Die blazers zijn tenorist Jeroen van Herzeele en trompettist Laurent Blondiau. Pianist Ewout Pierreux is een betrekkelijk nieuwe ster aan het firmament. Op elektrische bas 'grooved' de Amerikaan Reggie Washington. Speelvreugde ligt ten grondslag aan de muziek van Sissoko. Hij vindt de inspiratie volgens eigen zeggen in de natuur en transposeert het zonder omwegen naar zijn muziek. Speelse en soms 'stoute' klanken bepalen de sfeer, die ontegenzeggelijk toch een Afrikaanse basis heeft. Af en toe moet ik denken aan: "als de kat van huis is dansen de muizen". Maar ze zijn waarachtig niet grijs van kleur. Mali heeft, naar het schijnt, altijd heel talentvolle musici voortgebracht, zoals ook Baba Sissoko. (Jaap Lüdeke)

CHET BAKER & ART PEPPER
Complete Playboys Sessions 1956
Fresh Sound Records

Het is niet uitgesloten of vrijwel zeker dat sommige fans van Chet Baker en Art Pepper al delen van deze 'Complete Playboys Sessions 1956' in huis hebben. De eerste vijf stukken (Forum Theatre, L.A. 26 en 28 juli 1956) voor Dick Bocks' Pacific Jazz-label, werden destijds afgekeurd (al ging Bocks er wel mee shoppen). De bezetting: Baker, Pepper, Richie Kamuca, Pete Jolly, Leroy Vinnegar en Stan Levey. De tweede, wel geslaagde poging werd gedaan met, naast Baker en Pepper, Phil Urso, Carl Perkins, Curtis Counce en Lawrence Marable. Die sessie is van 20 en 21 november 1956 en gemaakt in de Radio Recorders te L.A. Dat werd het album 'Playboys'. Niet lang, want Playboybaas Hugh Hefner dreigde met een proces vanwege de halfnakte dame op de hoes. Misschien was het zijn vaste vriendin wel. Geen nood. Die opname had vijf stukken van Jimmy Heath, dus werd de titel 'Picture of Heath'. In het verleden is er nog aardig geknipt in bepaalde heruitgaven, ten koste van 'The Route' en 'C.T.A.'. Die zijn nu wel volledig. De inzet van alle betrokken musici is voorbeeldig en zorgde voor een fraaie heruitgave met deze destijds beroemde west-coasters. Met de opnamedata is vroeger nogal geschoven. De nu vermelde data kloppen als een bus. (Jaap Lüdeke)

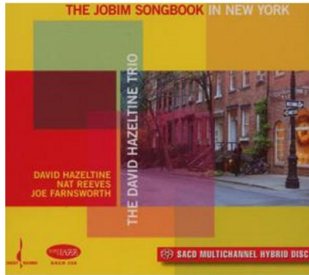
ANTONIO SANCHEZ
Migration
CamJazz

Met superlatieven moet je spaarzaam omgaan. Een predikaat als de beste cd van het jaar kun je per jaar ten hoogste eenmaal verstrekken. En een kwalificatie als het beste debuut van het jaar is, los van de betrekkelijke waarde ervan, tamelijk hachelijk als het jaar nog niet voorbij is. Maar dergelijke gedachten dringen zich wel op bij het beluisteren van 'Migration'. Inderdaad een debuut. Antonio Sanchez is de naam en drummen is zijn professie. Hij drumde onder anderen met Charlie Haden, Michael Brecker, Chick Corea, John Patitucci en misschien het meest bekend met Pat Metheny, in wiens groep hij de opvolger werd van Paul Wertico en met wie hij toerde in diens trio met bassist Christian McBride. Wie Sanchez heeft zien spelen moet ongetwijfeld onder de indruk zijn geraakt van zijn techniek, virtuositeit en vooral muzikaliteit. Sanchez is een drummer die als het ware al spelend componeert en muzikale patronen drumt. Zo ook op deze cd. Het kwartet op deze cd bestaat uit Sanchez op drums, Chris Potter op tenor- en sopraansax, David Sanchez (geen familie) op tenorsax en Scott Coley op contrabas. Gastrollen zijn voor pianist Chick Corea en gitarist Pat Metheny, die beiden ook een compositie leverden. Vier van de acht nummers zijn van Antonio Sanchez, twee van Corea en Metheny, 'Inner urge' van Joe Henderson en 'Solar' van Miles Davis. Naast het indrukwekkende spel van Sanchez zijn ook de bijdragen van Potter, David Sanchez en bassist Colley het vermelden waard. De beide saxofonisten leveren vuurwerk op 'Greedy Silence', een uptempo nummer in de stijl van de bebop. Colley speelt een fraaie solo op 'Ballade', een ingetogen nummer waarin Potter de sopraan hanteert. Maar wat bepalend is voor deze plaat is het drumspel van Sanchez. Zijn vermogen te accentueren, te kleuren en te spelen met de ruimte is onovertroffen. En misschien zeker zo opmerkelijk voor een debuut, het is een typische Antonio Sanchez-plaat geworden. Van een drummer die de tijd genomen heeft om zijn plaats in het muzikale spectrum te bepalen. (Frank Huser)

TERELL STAFFORD
Taking Chances
MaxJazz - horn series

Een paar jaar geleden zag ik Terell Stafford in New York optreden als docent van een stel opkomende trompettisten. Dat deed hij met zoveel gevoel voor variatie in het lesmateriaal, dat je vanzelf wel nieuwsgierig werd naar zijn cd's. De eerste die ik hoorde was er een van drummer Matt Wilson waarop hij vlijmscherp trompet speelde. En toen bleek dat Stafford niet alleen doceert. De sterkte van zijn sound en de beheersing van de techniek zijn de basis van allerlei vooral geestige invallen. Ook hier. Op 'Taking Chances' staat een bijna dramatische versie van Willard Robisons 'Old Folks'. Meestal is het tempo op de cd 'Up' en doet saxofonist Tim Warfield niet zonder gretigheid een duit in het zakje. Pianist Bruce Barth was al oerdegelijk en wenste daar nog geen verandering in te brengen. Toen Terell Stafford besloot het vak in te gaan schoten er twee woorden door zijn gedachten. Die vormen nu de titel van de cd. Dat is best wel aardig gelukt. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

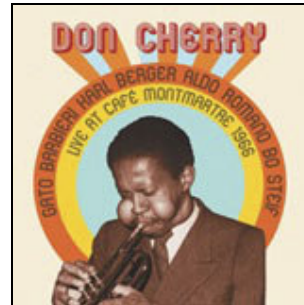
DAVID HAZELTINE TRIO The Jobim Songbook in New York Chesky Records

Antônio Carlos Brasileiro de Almeida Jobim (1927, Rio de Janeiro – 1994, New York), musicus, componist en representant van de bossa nova. Zijn muziek ondervindt de laatste jaren nieuwe belangstelling, niet in de laatste plaats in het repertoire van jazzvocalisten zoals Jane Monheit. Ook de New Yorkse pianist David Hazeltine heeft een hommage aan Jobim gebracht met 'The Jobim Songbook in New York'. De toevoeging 'in New York' duidt mijns inziens niet zozeer op de tijd dat Jobim in New York woonde als wel op de manier waarop Hazeltine het werk van Jobim toonzet. Namelijk in een vrije interpretatie of als bron van inspiratie. Elf composities van Jobim heeft Hazeltine voor deze plaat gekozen, waaronder bekende nummers als 'Desafinado', 'The girl from Ipanema' en 'Quiet Nights'. Samen met bassist Nat Reeves en drummer Joe Farnsworth creëert Hazeltine een recitalachtige sfeer. De motieven uit Jobims repertoire worden zorgvuldig ontleed. Het is alsof Hazeltine met een fileermes en met respect het materiaal zorgvuldig onderzoekt, uiteenhaalt en opnieuw rangschikt en presenteert. Het 'songbook' van Jobim blijft intact maar tegelijkertijd weet Hazeltine de composities door de improvisaties nieuw elan te geven. De plaat biedt daardoor zowel zicht op de rijkdom van Jobims werk als op de muzikaliteit van Hazeltine. 'The Jobim Songbook in New York' is een sfeervolle opname van een geëngageerd spelend trio.
(Frank Huser)

THOMAS CLAUSEN TRIO Back to basics Stunt Records

'Back to basics' betekent voor pianist Thomas Clausen (Denemarken 1949) het spelen van werk van onder anderen Monk, Jerome Kern, Miles Davis en Harold Arlen. Wonderlijk dat er geen titel van pianist Bill Evans wordt genoemd. Gezien zijn spel en niet minder van het trio zou je dat verwachten. Of het moet 'Milestones' van Miles Davis zijn waarin het trio Evans/LaFaro/Motian doorklinkt. Clausens eerste platen dateren van begin jaren tachtig, toen hij onder anderen met wijlen bassist Niels Henning Ørsted Pedersen een trio vormde ('The shadow of Bill Evans', 1983). Daarna volgden opnamen met Miles Davis ('Aura', 1985) en optredens met Ben Webster, Jan Garbarek, Stan Getz, Chet Baker, Gary Burton en anderen. Ook aan opnamen van singer/songwriter Tom Waits nam hij deel. Na al die jaren van opnames en optredens is het nu tijd voor een reflectie. 'Back to basics' dus. Samen

met de getalenteerde musici contrabassist Thomas Fonnesbæk en drummer Karsten Bagge weet Clausen vooral ook een sound te creëren die akoestisch en 'basaal' klinkt. De trioform is voor Clausen het vehikel om standards opnieuw te exploreren. En het moet gezegd, hij slaagt daar zeer goed in. Het materiaal klinkt fris en authentiek. Niet in de laatste plaats ook door toedoen van zijn medespelers. Fonnesbæk excelleert op bas. Zijn spel is virtuoos en doordacht. Hetzelfde geldt voor Bagge op drums. Opmerkelijk is zijn vermogen om te musiceren waarmee hij beduidend verder gaat dan maatvoering. 'Back to basics' is een plaat in de stijl van Bill Evans met een helder stempel van Clausen.
(Frank Huser)

DON CHERRY Live at Café Montmartre 1966 ESP Disk

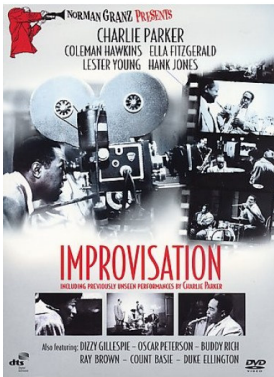
De in 1995 overleden trompettist Don Cherry is bekend als vernieuwer binnen de jazz. Aanvankelijk met Ornette Coleman, later ook met onder anderen de tenoristen John Coltrane, Sonny Rollins en Albert Ayler. Free-jazz en improvisaties met invloeden uit Latijns-Amerikaanse stijlen waren zijn handelsmerk. Zijn samenspel met Ornette Coleman is het meest bekend. Tegelijkertijd lijkt dat bijna zijn handicap te zijn geweest, althans als het gaat om de betekenis die Cherry had voor de ontwikkeling van de jazz. Hij stond altijd enigszins in de schaduw van iemand als Coleman (overigens niet door Coleman bedoeld). Op 'Live at Café Montmartre 1966' horen we Don Cherry met Gato Barbieri op tenorsax, Karl Berger op vibrafoon, Aldo Romano op drums en Bo Stief op contrabas. De opname is van een concert in de eertijds gerenommeerde jazzclub Jazzhus Montmartre in Kopenhagen, waar indertijd ook avantgarde-spelers als Albert Ayler en Cecil Taylor opnames maakten. De plaat bevat twee historisch interessante stukken, 'Cocktail' en 'Neopolitan suite: dios et diablo' genaamd. Beide stukken (die door Cherry in zijn aankondiging 'cocktail form' worden genoemd) bevatten elementen uit het werk van Coleman, die Cherry als het ware omwerkt naar eigen interpretaties. Vergelijkbaar doet hij dat in 'Free improvisation: music now' waarin karakteristieken van Thelonious Monk hoorbaar zijn. Het is misschien wel deze cocktailvorm die Cherry zo kenmerkt. Zijn vermogen om in een mix van stijlen en composities tot een eigen genre te komen. De free-jazz van Cherry is niet voor iedereen toegankelijk. Ook deze plaat is niet eentje die je in gezelschap snel opzet. Maar voor de echte liefhebber en diegenen die met aandacht bereid zijn te luisteren, is deze live-opname een fascinerend document.
(Frank Huser)

DVD-RECENSIE

NORMAN GRANZ/GJON MILI
Improvisation

Laser Swing Productions (2-dvd)

De Albanese fotograaf Gjon Mili, voor de oorlog naar de VS geëmigreerd en sterk lijkend op Frank Zappa, was door Warner Bros. in 1944 gevraagd een korte film van tien minuten te maken. Daarmee kon hij zijn potentie als filmdirector bewijzen. Hij was vrij in de keuze van zijn onderwerp. Dat vond hij bij zijn bezoek aan het eerste Jazz At The Philharmonic-concert van Norman Granz in Los Angeles op 2 juli 1944. Het moest een spontane jazzfilm worden en ex-film-editor Granz ging direct akkoord. De realisatie van Granz' en Milis 1944 film 'Jammin' The Blues' met onder anderen Lester Young en Billie Holiday werd bijna een mislukking. Mili mocht niet zelf filmen van de vakbond, alleen fotograferen. Hij verzorgde toch de meesterlijke belichting. Granz liet de musici korte tijd staken, omdat zij minder geld kregen dan de door Warner verplicht ingeschakelde dansers. Uiteindelijk kregen zij 50 dollar per draaidag. Ook stond hij er op, dat de muziek live voor de camera werd gespeeld, geen playback. Dat de blanke gitarist Barney Kessel in de schaduw werd gehouden en voor close-ups zijn handen met zwarte bessen sap donker moest maken kon Granz evenwel niet verhinderen. Zwarte en blanke musici op één podium, dat was onverkoopbaar aan de zuidelijke bioscopen. Toch werd dit de eerste artistieke en muzikaal interessante korte jazzfilm, die terecht een Oscarnominatie kreeg. Deze zwart-wit jazzfilm staat hier op dvd twee. Een filmisch en muzikaal juweel, bovendien baanbrekend door de concentratie op de solisten.

Warner had ondertussen de buik vol van Granz, waardoor een vervolgproject in 1950 met de JATP-musici van dat concertseizoen door Granz zelf werd geproduceerd. Bij dit low-budgetproject moesten de musici wél eerst de songs opnemen en daarna voor de camera playbacken. En Mili had slechts één camera, zodat alles meerdere keren werd gefilmd vanuit wisselende posities. Dat leverde veel (mis)takes op. Het combineren en editen van de goede soundtracks en bijpassende zwart-wit filmtakes van deze 'Mili's Studio Sequence' werd te kostbaar. Opnames geslaagd, project mislukt. In 1995 werden alle rushes opnieuw onder de loep genomen door Jacques Muyal - Mili was in 1984 overleden - en ontstond ondanks de synchronisatieproblemen toch een goed eindproduct van zo'n vijftien minuten. Granz, die in die jaren in Zwitserland woonde, vulde dat aan met onder meer materiaal van zijn sterren geschoten op het Montreux jazz festival. Het kwam uit op VHS, Laserdisc en dvd.

Nu is echter het Mili-materiaal ook vanuit verschillende camerahoeken te zien inclusief kleine sync-imperfecties met een scattende Ella in close-up. Plus meer dan vijftig studiofoto's gemaakt door Paul Nodler, waaronder een uniek shot van de op een tafel slapende Charlie Parker. Daarnaast een aantal van de kleurenillustraties van de musici gemaakt door David Stone Martin, Granz' vaste ontwerper uit zijn Norgran en Clef-label jaren, plus een door Village Voice-redacteur Nat Hentoff gesproken portret van Granz. Geïnterviewd werden in 1995/6 de nog levende musici Hank Jones, Clark Terry en Harry Edison over de opnames en anderen over Charlie Parker, 'The Master of the Musical Universe' (Phil Woods). Maar, het gaat hier uiteindelijk om de jamsessionachtige 1950-opnames met Coleman Hawkins in duet met Charlie Parker ondersteund door een jonge Hank Jones (piano), Ray Brown (bas) plus Buddie Rich (drums). Zeldzaam filmmateriaal van Parker, die hier een keurige ballad speelt, maar ook supersnel in bopstijl soleert zonder Hawk in 'Celebrity'. Lester Young soleert meesterlijk met Bill Harris (trombone) in 'Pennies From Heaven' en dit duo aangevuld met Flip Phillips, Harry 'Sweets' Edison en Ella Fitzgerald produceert een prachtige 'Blues For Greasy'. Filmisch is 'Improvisation' minder magistraal dan 'Jammin' The Blues', muzikaal is het even sterk. Maar nieuw is de kans om haarscherp de huidporiën van Bird in close-up te zien terwijl hij de noten speelt die iedereen in zijn hoofd heeft, maar hij alleen kan produceren. De andere opnames, veelal in kleur, zijn ook interessant. Vooral een uitbundige Duke Ellington solerend met zijn basist en drummer in de open lucht bij museum Fondation Maeght in Saint Paul de Vence verrast. Een olijke Count Basie duelleert eerst met Ray Brown en vuurt dan zijn bigband-brothers aan, onder wie Benny Carter, Zoot Sims, Roy Eldridge en Al Grey. Een bijna mystiek solerende Joe Pass tilt je op. De onverwoestbare Ella Fitzgerald swingt met pianist Paul Smith. De vingervlugge Oscar Peterson stuwt de battle tussen de topblazers Dizzy Gillespie, Eddie Lockjaw Davis en Clark Terry. Je wenst dat je erbij was geweest. En nu ligt het onder handbereik. Deze nagelaten muzikale bekentenis van Norman Granz, die zelf enkele verbindende teksten spreekt, maar net als bijna alle getoonde pioniers is overleden, is een compact en onmisbaar muzikaal meesterwerk. (Han Schulte)

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 4)

TWENTSE UTMOST BIGBAND TWEDE BIJ BIGBAND-BATTLE IN BOLOGNA

De Utmost Bigband, bestaande uit studenten van de Universiteit Twente, heeft 22 september te Bologna de tweede plaats veroverd tijdens een 'bigband-battle' voor universiteitsbands. De 'battle' was onderdeel van het Alma Jazz Festival, dat van 20 tot en met 22 september plaatsvond.

Aan de 'battle' namen zeven bigbands deel uit Oostenrijk, Frankrijk, Engeland, Italië en Zwitserland. Winnaar werd de bigband van de Engelse Warwick University. De Utmost Bigband verbleef vijf dagen in Bologna en verzorgde daar vier optredens, waaronder op 21 september 's middags een openluchtconcert in het centrum van Bologna (op het Piazza Giuseppe Verdi) en op 22 september een concert tijdens het bigband-concours in het Teatro Della Celebrazione.

WWW.JAZZFLITS.NL

CONCERTVERSLAGEN

DINANT JAZZNIGHTS

Datum en plaats: 21, 22 september 2007, Ciney.
(www.dinantjazznights.org)

KLEINSCHALIGHEID TROEF

Temidden van de talrijke grote festivals in Vlaanderen en Wallonië vond in het stadje Ciney, diep verscholen in het heuvelachtige Waalse land, de tiende aflevering plaats van de Dinant Jazz Nights. In Ciney is het festival tien jaar geleden begonnen, vandaar dat het er 21 en 22 september nog een keer neerstreek. Het tweede weekend van het festival (28, 29 september) werd wel in Dinant gehouden.

Vrijdag 21 september

In Ciney was de opkomst op vrijdag 21 september maar matig met een honderdtal bezoekers, terwijl het programma met het befaamde **Brussels Jazz Orchestra** (BJO) onder leiding van Frank Vaganée toch op z'n minst Europese klasse vertegenwoordigde. Zeker gezien de toegevoegde gasten: gitarist Philip Catherine en de in België wel, maar in Nederland minder bekende zanger/improvisator **David Linx** (Brussel, 1965). Hij, Linx, is een stemkunstenaar met een overvloed aan improvisatietalent, een rotsvaste ritmiek en een sound die potten kan breken. De cd van het BJO ('Changing Faces') met Linx is zojuist verschenen en moet zijn bekendheid nog wat aanwakkeren. Terecht.

Het thema van het festival was deze keer de zang. Daarom opende de Française **Laïka Fatien** (Parijs 1968). Fatien, uit de school van – zeg maar – Sarah Vaughan en Carmen McRae, verraste in hoge mate met stukken van Wayne Shorter en Nicholas Payton. Stemtechniek en timbre streden om de eer, maar het werd een mooi gelijkspel. Opvallend in haar kwintet was ook de aanwezigheid van de eveneens Franse rappe tenorist David El-Malek.

Zaterdag 22 september

De volgende dag in het Cultureel Centrum van Ciney ging de aandacht uit naar de ingetogen zingende Belgische **Mélanie De Biasio** (1978). Alweer iemand met Italiaanse voorouders. De lijst Belgische musici met Italiaanse 'roots' (mijnwerkers) is groot. En ook Mélanie zong louter onbekend (eigen) materiaal. Beide dagen was er niet één standard te beluisteren. Soms duidt de repertoirekeuze op overmoed, dat viel daar wel mee. Vermeldenswaard in haar groep waren de bijdragen van altist/fluitist Steve Houben. Hij was een van de eerste Belgen die in de VS studeerden (Berklee, Boston). In het sextet van pianist **Ivan Paduart** was er ook plaats – gebeurt vaker – voor vocaliste Fay Claassen, saxofonist Toon Roos en drummer Joost van Schaik. Intrigerende stukken van de leider bepaalden het optreden. De vocale duetten van Claassen en David Linx (naar Belgisch gebruik ook peetoom van het festival) verraadden met inschakeling van hun 'grote oren' de hoge graad van muzikaliteit. Trompettist/bugelspeler Stéphane Belmondo en Toon Roos vonden met in achtname van de broodnodige concentratie hun weg in de harmonische spinsels van Paduart.

Om de internationale inbreng die zaterdag te verhogen was **Eliane Elias** er om de tweedaagse af te sluiten. En om de zaal (400 stoelen?) nu echt vol te krijgen was ook **Toots**

Stemkunstenaar David Linx in Ciney
(Foto: Jos L. Knaepen)

Thielemans van de partij. Het repertoire van Elias (Sao Paolo, 1960) was, waarom niet, overwegend Braziliaans. Toppunt, zonder meer was 'Chega de Saudade' van A.C. Jobim en Vinícius de Moraes. Het bevatte een heuse climax, mede dankzij de op een 'dagretour' overgevlogen bassist Marc Johnson. Dezer dagen is Toots alweer op tournee in Brazilië, met Eliane Elias. Informerend naar zijn gezondheid meldde hij nog 'niets te klagen te hebben'. Dat gold tot op zekere hoogte ook voor deze sympathieke en gastvrije Dinant Jazz Nights, in Ciney. De les van dat weekend? David Linx en het Brussels Jazz Orchestra, en Laïka Fatien moeten maar eens op dat grote Nederlandse festival hun opwachting maken. Dan heeft het Waalse festival ook zijn nut bewezen. (Jaap Lüdeke)

FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

Datum en plaats: 21 tot en met 23 september, De Doelen, Rotterdam.

Met het jaarlijkse Festival Jazz International wordt het Rotterdamse culturele seizoen geopend. Het relaxte festival in de comfortabele congreszaal van de Doelen bevatte acht concerten. Jack Rothuizen presenteerde de uiteenlopende concerten op vakkundige wijze, waarbij hij relevante achtergrondinformatie over de artiesten gaf. Bassist Stefan Lievestro was dit jaar artistiek leider. Zijn doel was het uitwerken van het thema 'Tonen en kleur' en daar is hij zeker in geslaagd. Wat mij betreft was dit de sterkste versie van het festival tot nog toe. De organisatie vond het festival "inhoudelijk en qua publieke aandacht een succes". >>>>

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

Vrijdag 21 september

Vrijdag beet het **Jazz Orchestra of the Concertgebouw** het spits af. Onder leiding van Henk Meutgeert werd muziek van Duke Ellington gespeeld. Het thema was 'Sacred Music'. Eerst klonk de Overture uit de Notenkrakersuite, "om er in te komen", volgens Meutgeert. Daarna volgden religieuze stukken als 'Praise God', 'The Sheppard', 'Lord's Prayer' en 'Heaven', waarbij juist in de langzamere passages het intense en delicate groepsgeluid van het ensemble opviel. In een paar stukken zong sopraan Claron McFadden; loepzuiver! Accordeonvirtuoos **Stian Carstensen** uit Noorwegen gaf een soloconcert. Eigenlijk was het theater én concert. Met veel humor vertelde hij dat zijn familie al vele generaties accordeon speelt – het is tenslotte acht maanden donker en koud in Noorwegen. Als je zo intensief oefent word je vanzelf erg goed. Zijn muziek bevatte citaten uit chansons, klassieke stukjes, kerkorgelimitaties en Bulgaarse traditionals. De snelheid waarmee zijn vingers over de knoppen gingen, maakte het publiek ademloos. Omdat men verzoekjes mocht doen, hoorden we een duet van Carstensen met een vrouw uit het publiek; zij zong 'Fever', hij begeleidde haar fluisterzacht. Ook speelde hij een cajun-versie van 'Tulpen uit Amsterdam'.

De avond werd afgesloten door **Lievestro 6**. Naast de bassist bestaat deze eigentijdse groep uit Jasper Blom (sax), Cyrille Oswald (sax), Jesse van Ruller (gitaar), Harmen Fraanje (piano) en Hans van Oosterhout (drums). Deze mannen pasten zo goed bij elkaar, dat een funky en groovende sound ontstond: nederjazz, gebaseerd op strakke bop. Het energieke karakter van de band bleek uit 'Heavy Koeien', een nieuwe Lievestro-compositie. Het spel van de bassist was enorm opzweepend. En de rest volgde moeiteloos.

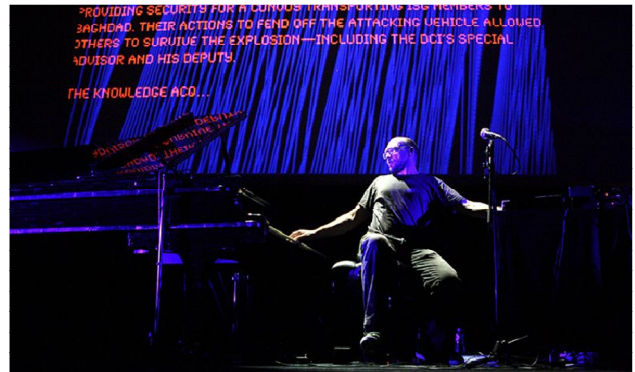

Stian Carstensen (Foto: Joke Schot)

Zaterdag 22 september

State of Monc is een band met hitpotentie. Ze brachten razendstrakke nu-jazz met heel veel decibellen. Onder aanvoering van trompettist Arthur Flink speelde de band muziek van hun cd 'Clippertron'. Het fundament was een heleboel elektronica, bediend door Hielke Praagman. De stampende ritmes en felle blazers (saxofonist Ben van der Dungen was gast) maakten een prima combinatie van elektronica en blaasinstrumenten. De lange lijnen van Flink werden gevolgd door zeer intense en funky solo's van altsaxofonist Milan Bonger. Het Doelenpubliek is meestal wat behoudend, maar nu werd er toch echt gedanst!

Het tweede concert werd verzorgd door toetsenist **Bugge Wesseltoft** en VJ **Jan Martin Vågen**. De laatste toonde wel zijn kunsten maar niet zichzelf. Direct al klonk de vleugel alsof Keith Jarrett speelde. Maar Wesseltoft verliet snel de gebaande weg en combineerde zijn vleugel met een uitgebreide dosis elektronica. Het publiek liet merken dat het niet gewend was aan ter plaatse opgenomen en afgespeelde samples, maar genoot er wel van. Wesseltoft keek steeds ondeugend de zaal in als hij weer een boeiende opname liet horen. Achter in de zaal waren extra speakers geplaatst, zodat het geluid van alle kanten kwam; aards lage tonen, sterke vervormingen en een lieflijke variant van 'Take Five'.

Bugge Wesseltoft (Foto: Joke Schot)

Ook hip: **The Ploctones**. Deze band staat onder de bevoegde leiding van gitarist Anton Goudsmit. De titels van zijn composities passen bij de eigenzinnige muziek, bijvoorbeeld 'FF Dimme Cowboy' en '050'. Soms leken ze een Engels gitaarbandje, dan weer knalden de solo's van Goudsmit de zaal in. Heel gevoelig was een duet met saxofonist Efraim Trujillo – in de klassieke stijl van Debussy en Fauré.

Zondag 23 september

Het Schotse Gairloch was de ambiance waar artistiek leider **Stefan Lievestro** aan zijn compositieopdracht werkte. 'The Gairloch Session' was het resultaat. Enkele titels: 'Penelope', 'The Paranoid Porpoise', 'Tigh na Braich' en 'Singel Track Road'. In de gelegenheidsband zaten Lievestro (bas), Nils Wogran (trombone), Harmen Fraanje (piano) en Oliver Steidle (drums). De musici bereikten een intense vorm van harmonie, waardoor dit concert het hoogtepunt van het festival werd. De bassist had zich in een cool pak gestoken. Hij speelde ongeveer vier keer zo snel als zijn collegabassisten normaal doen en toonde daardoor een geheel eigen stijl. Daarbij is hij enorm beweeglijk. De band klonk origineel en had een zeer sterke timing.

Tot slot de Amerikaanse gasten bij het **Rotterdam Jazz Orchestra: Carla Bley** en **Steve Swallow**. "Omdat het zondag is en we eigenlijk in de kerk zouden moeten zitten, spelen we vandaag religieuze muziek, maar niet te serieus!", zei de uiterst fragiele Carla Bley. Ze begon een gospel terwijl Steve Swallow er een blues doorheen speelde. Het Rotterdam Jazz Orchestra speelde soepel en strak. Ook werd aanschouwelijk een 'Mexican car accident' in scène gezet, gelukkig 'zonder dodelijke afloop'. Carla Bley maakte haar reputatie als componiste meer dan waar en Steve Swallow liet zijn bas weer heerlijk zoemen.

Voor het festival van 2008 is de componist en arrangeur Paul van Brugge gevraagd om artistiek leider te zijn. Zijn thema zal 'de compositie in de jazz' zijn. (Peter J. Korten)

IN MEMORIAM

Door Han Schulte

CEES SLINGER: GEDREVEN BOPPIANIST EN LEIDER VAN THE DIAMOND FIVE

Het engeltje dat hem volgens Cees Slingers vrouw een leven lang begeleidde, heeft de pianist in de nacht van 29 op 30 september verlaten. In een Haags ziekenhuis overleed Slinger (1929–2007) na een kort ziekbed aan hartklachten. Hij trad tot en met deze zomer op in ons land, maar bezocht met buitenlandse jazzsterren als Johnny Griffin en Ben Webster geheel West Europa.

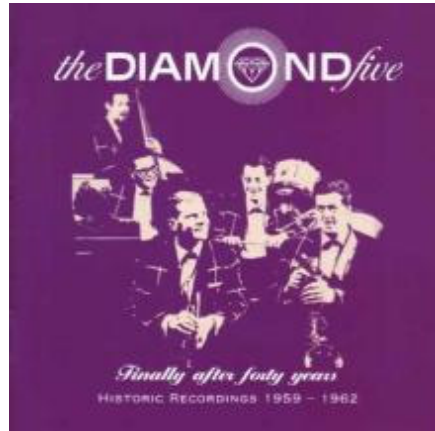
Slinger startte als amateur-musicus op het eerste AVRO Jazz Concours in 1953. Zijn eerste profbaan was het jaar daarop bij drummer Wessel Icken in de Sheherezade. Met de door hem in 1958 van Cees Smal 'overgenomen' Diamonds, later The Diamond Five (ook The Diamond 5) genoemd om verarring met de Blue Diamonds te voorkomen, bezocht hij op het hoogtepunt van hun populariteit in 1961 het jazzfestival van Juan-les-Pins. Een jaar later wonnen zij een Edison met hun ep-tje 'Poll Winners Jazz', maar toch werd de groep ontbonden. Het duizend avonden aaneen samenspelen in de Amsterdamse jazzclub Sheherezade doofde hun animo. Na een succesvol engagement in oktober 1958 kregen zij daar een vast contract. Zes avonden per week, jaar in jaar uit, traden zij daar op voor jonge jazzfans, nieuwsgierige collegamusici, relaxende Ajaxieden en een geintrigeerde Freddy Heineken. Een keur aan buitenlandse gasten passeerde de deur van de 'Zade', zowel voor jamsessies (de complete band van Quincy Jones-revue 'Free and Easy' ging van Carré naar de Wagenstraat), als voor meerdaagse concerten, zoals de toen in Zweden wonende tenorist Stan Getz. Enkele tv-optredens en de vaste zaterdagse radio-uitzendingen gedurende twee jaar voor de VARA maakten de Diamond Five populair en hoogmoedig. In 1960 werden zij mede-clubeigenaar, maar twee jaar later daalde de publieksbelangstelling en gingen zij uit elkaar.

The Diamond Five: 'Brilliant!'

Meerdere malen herrees de groep, steeds in samenhang met een plaatopname of heruitgave. Ofschoon Slinger vanaf 1962 fulltime bij Hoogovens werkte, verscheen al in 1964 de eerste Diamond Five langspeelplaat 'Brilliant!', die met producer Tony Vos werd gemaakt. Het is nu in Japan de meest ge-

vraagde Nederlandse vinyl-jazzplaat. Pas dit jaar verscheen hiervan de cd-uitgave. Slinger vond het niet hun beste opname. Dat is merkwaardig, want deze muziek was een perfecte combinatie van frisse Jazz Messengers-hardbop en melodieuze originals dankzij het compositietalent van kwintetlid en koperblazer Cees Smal. De soul-achtige soli van tenorist Harry Verbeke, het soepele basspel van de met vioolles opgegroeide Jacques Schols en het moderne drumspeel van Johnny Engels werd op maat ondersteund door hun leider pianist Cees Slinger. Zij waren op dat moment, met het Rita Reys - Pim Jacobs combo en het Rob Pronk sextet, de baanbrekers van de moderne jazz in ons land.

Ook in 1972 kwam de groep weer bijeen, allereerst voor het nieuwe album 'Back Together'. Door embouchureproblemen van Cees Smal stopten de concerten twee jaar later. Na een bezoek aan het Newport Festival in 1974 zegde Slinger zijn kantoorbaan op en werd weer beroepsmusicus met alle risico's van dien. Zijn werk bestond vooral uit het begeleiden van buitenlandse musici in Europa. Een telefoontje van drummer Philly Joe Jones in 1976 zorgde acuut voor werk en voorkwam een kantoorbaan bij de gemeente Den Haag. Daarna volgden vele tournees, zoals met Slide Hampton en Clifford Jordan. Naar schatting heeft Slinger in zijn hele carrière meer dan honderd topjazzmusici begeleid. In 1978 werden de oorspronkelijke Diamond ep-opnames heruitgebracht op het album 'Amsterdam Blues' en schreef Slinger in de lineries: "We just got to be happy if we could play two or three club dates or concerts in a row".

Om in ons land te kunnen spelen richtte hij eigen groepen op, waaronder Just In Case (tot in 2007 actief), The Cees Slinger Octet met Ferdinand Povel (begin jaren tachtig en ook naar Californië), Buddies in Soul (eind jaren negentig) en Three Tenor Case (deze eeuw). Hij trad op en maakte platen met Ben Webster ('For The Guvnor'), Piet Noordijk ('Loverman'), Dexter Gordon ('Live At The Amsterdam Paradiso'), Slide Hampton ('In Concert'), Soesja Citroen ('Key Largo') en met zijn Octet. Hij trad vele malen op bij het North Sea Jazz Festival, maar nooit als solo-act. Hij vond zichzelf beter als begeleider dan als solist. In de film 'Big Ben' (1967) is hij te zien als begeleider van tenorist Ben Webster en nu op YouTube met Soesja Citroen. Slinger was een hard werkende, begenadigde boppianist, die alles overhad voor zijn grote liefde, de jazz. Van het AVRO Jazz Concours in 1953 tot en met het North Sea Jazz Festival in 2004 was hij als leider en begeleider een lichtend voorbeeld. Terecht kreeg hij in 1996 op North Sea de prestigieuze Bird Award.

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

Graag wil ik u dit keer voorstellen aan een drummer die in ons land waarschijnlijk nauwelijks bekend zal zijn, maar die in Engeland meer doet dan spelen in een bandje:

JOHN PETERS – DRUMMER EN PROMOTER

John Peters werd op 13 april 1955 in Stratford, East London geboren. Al op jonge leeftijd werd zijn belangstelling gewekt voor muziek en begon hij platen te kopen, aanvankelijk 78-toeren, waarvan de meeste jazz bevatten. Toen hij dertien jaar was raakte hij ook geïnteresseerd in amateurradiozenders, maar het was vooral de jazzmuziek die meer en meer zijn belangstelling had. In 1971 kreeg hij een drumstel en begon hij te oefenen door met zijn jazz- en swingplaten mee te spelen. Niet lang daarna deed hij zijn eerste ervaring op in de praktijk, samen met zijn vriend bassist Keith Donald. Zij gingen naar lokale jamsessies die georganiseerd werden door drummer Bill Cornell te Bishops Stortford. Tijdens zijn schooltijd in Harlow formeerde Peters zijn eerste bandje.

John Petters Swing Band: 'Swinging down Memory Lane'

Samen met kornettist Ken Sims (in vroeger jaren bij Acker Bilk) en klarinettist Dave Bailey formeerde hij in 1976 The New Dixie Syncopators. In december nam hij zijn eerste lp op onder de naam John Petters' Dixie Seven met onder anderen Ken Sims, ragtime-pianist John Gill en een jonge bassiste Tessa Mellerick, met wie hij in 1980 trouwde. In 1979 werd Peters lid van Ken Sims' Dixie Kings en speelde lange tijd eenmaal per week in de 100 Club, de beroemde Londen-jazzclub in Oxford Street. John Petters' Swing Band werd in 1983 opgericht en in feite bestaat die nog steeds, zij het dat de samenstelling compleet veranderd is. John Peters interesse voor de jazz was ondertussen zo groot geworden dat hij een driedelige serie schreef over de geschiedenis van drummers in de jazz, van New Orleans tot bebop voor het gerenommeerde Jazz Journal International. Zelf is John een groot bewonderaar van Gene Krupa.

Een eigen jazzclub

In 1985 begon John met zijn eigen jazzclub in Harlow en haalde er regelmatig gastmusici naar toe, niet alleen uit Engeland maar ook uit de VS. En dat waren onder anderen Slim Gaillard (g), Al Casey (g), Wild Bill Davison (cornet), Art Hodes (p), Yank Lawson (tp) en Kenny Davern (kl). Engelse

gasten waren bijvoorbeeld Georgie Fame (voc), George Chisholm OBE (tb), Maxine Daniels (voc), Ken Colyer (tp), Cy Laurie (kl), Monty Sunshine (kl), Humphrey Lyttelton (tp) en Terry Lightfoot (kl).

John Petters Swing Band: 'Keepin Out of Mischief'

Ondertussen speelde Peters ook buiten Engeland, onder meer in de Casa Bar Jazz Spot in Zurich, alsmede de Caveau de la Huchette en The Slow Club in Parijs. Zijn eerste theatershow 'Queens of the Blues' produceerde hij in 1987, vijftig jaar na de dood van Bessie Smith. Te horen en te zien waren Beryl Bryden, Rusty Taylor en Helen Gould met Peters' zesmans band. De show deed veel Engelse theaters aan en festivals in Cork en Den Haag (Northsea). In deze tijd maakte hij ook opnamen met pianist Art Hodes en kornettist Wild Bill Davison. Diverse shows volgden: 'Swinging Down Memory Lane' met George Chisholm (tb) en Maxine Daniels (voc) (1989-1992); 'Legends of British Trad' (1991-1994) met Alan Elsdon (tp), Dick Charlesworth (kl), Campbell Burnap (tb), Neville Dickie (p), en Tim Phillips (b) en 'This Joint Is Jumpin' (1993), ter herinnering aan Fats Waller met Neville Dickie (p), Cuff Billet (tp), Goff Dubber (kl, ts, ss), en Mickey Ashman (b). In 1998 kwam hij met 's 'Wonderful' gewijd aan het leven en de muziek van George Gershwin met de getalenteerde pianist en vocalist Nick Dawson. Deze show werd weer gevolgd door 'Hoagy the Old Music Master' ter ere van Hoagy Carmichael (1999).

Plaatopnames

Zelf vindt hij dat hij pas serieus met plaatopnames begon in 1985 toen hij lp's en later cd's maakte met onder anderen Kenny Davern, Humphrey Lyttelton, Wally Fawkes en Al Casey. Daarna verschenen regelmatig nieuwe cd's van diverse John Petters bands zoals 'Eye to Eye' met The Annie Hawkins - Dave Bailey New Orleans Quartet, 'Flamingo' het debuutalbum van rietblazer Trevor Whiting, 'Down in Honky Tonk Town' met The Sammy Rimington - John Petters New Orleans All Stars, een Benny Goodman Tribute, 'Stompin' at the Savoy' met het John Petters Trio met Trevor Whiting en Nick Dawson. En zo zou ik nog wel even kunnen doorgaan. Alles staat trouwens volledig vermeld in mijn John Petters Discography, Eurojazz Discs No.58. Voor geïnteresseerden verwijs ik naar John Petters' website: www.traditional-jazz.com.

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

JAZZRADIO TOP 10

1. **Floratone**
Floratone
2. **Sonny Fortune**
You And The Night And The Music
3. **Gerald Wilson Orchestra**
Monterey Moods
4. **Billy Taylor & Gerry Mulligan**
Live at MCG
5. **Tom Harrell**
Light On
6. **Jackie Ryan**
You And The Night And The Music
7. **John Scofield**
This Meets That
8. **Bill Mays – The Inventions Trio**
Fantasy
9. **Ron Carter**
Dear Miles
10. **McCoy Tyner**
McCoy Tyner Quartet

De Jazzradio Top 10 [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.](#)

theJAZZ HMV TOP 10

1. **Herbie Hancock**
River: The Joni Letters
2. **Harry Connick Jnr**
Oh My Nola
3. **Stacey Kent**
Breakfast On The Morning Tram
4. **Diana Krall**
The Very Best Of ...
5. **Manu Katche**
Playground
6. **Raul Midon**
A World Within A World
7. **Roberta Gambarini & Hank Jones**
You Are There
8. **Gilad Atzmon & The Orient House Ensemble**
Refuge
9. **Empirical**
Empirical
10. **Gwyneth Herbert**
Between Me & The Wardrobe

De theJazz HMV Top 10 [geeft een overzicht van de best verkochte jazzalbums van de Britse \(internet\)platenzaak HMV en wordt samengesteld in samenwerking met de digitale Britse radiozender theJazz.](#)

NIEUWSFLITSEN

VPRO Jazz - In het nieuwe seizoen brengt VPRO Jazz iedere maand weer een live-concert vanuit het Bimhuis. Dit seizoen staan onder meer Susanne Alt, het European Trytone festival en '25 jaar Paul van Kemenade' op het programma. De concerten maken onderdeel uit van het programma jazz@vpro, dat iedere vrijdagavond van 22.00 uur tot middernacht op Radio 6 is te beluisteren.

Gunter Hampel (Foto: Mirko Plah)

Gunter Hampel – Multi-instrumentalist/componist Gunter Hampel (69) krijgt de Albert Mangelsdorff-Preis 2007. Met deze prijs eert de Union Deutscher Jazzmusiker om de twee jaar het oeuvre van een 'herausragender deutschen Musikpersönlichkeit'. Hampel ontvangt de prijs, waaraan een bedrag van 15.000 euro is verbonden, op 2 november tijdens het JazzFest Berlin. Eerdere prijswinnaars waren Heinz Sauer (1999), Wolfgang Schlüter (2001), Ulrike Haage (2003) en Ulrich Gumpert (2005).

Gordon Powell - Drummer Gordon 'Specs' Powell is 15 september op 85-jarige leeftijd overleden aan een nierziekte in San Marcos bij San Diego. De zeer veelzijdige Powell werd 85 jaar en was actief in de swingperiode voor musici als Billie Holiday en Erroll Garner. In 1943 trad hij in dienst bij CBS en maakte radioprogramma's met onder meer Raymond Scott - 'Jazz Laboratory' en Mildred Bailey - 'Music Till Midnight' plus incidenteel tv-sessies met Lester Young en Miles Davis, beiden in 1949. Na 1972 was hij nauwelijks meer actief.

British Jazz Awards – In Lincolnshire zijn 18 september voor de negentiende keer de British Jazz Awards uitgereikt. Tot de winnaars behoorden Guy Barker (trompet), Dennis Rollins (trombone), Alan Barnes (klarinet), Soweto Kinch (altsaxofon), Martin Taylor (gitaar), Alec Dankworth (bas), Clare Teal (zang), Stan Tracey Trio (kleine groep), BBC Big Band (bigband), 'Ride! Ferris Wheel to the Modern Day Delta' van Abram Wilson (beste nieuwe cd), 'The Little Giant' van Tubby Hayes (beste reissue) en George Melly (bijdrage aan de Britse jazz). De Jazz Awards worden wel de Britse 'Jazz Oscars' genoemd. Een vakjury van journalisten, radiomakers en festivalorganisatoren stelt een lijst van nominaties op, waaruit het publiek via internet de winnaars kan kiezen.

LAATSTE NIEUWS

JAZZ-EDISONS VOOR ERIC VLOEIMANS, SILJE NERGAARD EN MICHAEL BRECKER

Eric Vloeimans, Michael Brecker, Silje Nergaard en Weather Report krijgen een Edison Jazz Award 2007. Ze worden op 6 november 2007 tijdens een gala in het Muziekcentrum Frits Philips in Eindhoven uitgereikt.

Eric Vloeimans wint zijn Edison in de categorie 'Jazz Nationaal' voor zijn album 'Gatecrashin'. Michael Brecker valt met zijn album 'Pilgrimage' in de prijzen en ontvangt een Edison in de categorie 'Jazz Internationaal'. De Noorse zangeres Silje Nergaard ontvangt een Edison in de (nieuwe) categorie 'Jazz Vocaal' voor het album 'Darkness Out Of Blue'. De dvd 'Live at Montreux 1976' van Weather Report wordt beloond in de categorie 'dvd'. De Edison, de Nederlandse prijs voor geluidsdragers van bijzondere kwaliteit, is de oudste muziekprijs in Nederland en wordt al sinds 1960 uitgereikt.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderma, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz en Tony Daenen. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM

**Concerttips van
Peter J. Korten**

Wijnmaand, Woonmaand, in oktober is het in Rotterdam ook Jazzmaand. Zelfs Jan Garbarek komt naar Rotterdam, maar dat concert is helaas al uitverkocht. 12 oktober treden **Jesse van Ruller en Bert van de Brink** op in de Doelen. Dit concert is een onderdeel van de Boy Edgar Prijs-tournee. In Lantaren-Venster zijn in oktober wel tien jazzconcerten, met namen die geen introductie behoeven! Sommigen daarvan vonden plaats voor het verschijnen van deze editie van Jazz Flits.

De Zwitser **Nik Bärtsch** komt zijn 'Zen-funk' laten horen op 13 oktober. Zijn muziek is minder eenvoudig dan het lijkt. Daarna, op 17 oktober een concert van **Silje Nergaard**. Op de 20ste: klarinettist **Don Byron**, samen met Edward Simon (p) en John Betsch (d). Op vrijdag de 26ste: **Charlie Haden Quartet West**, met saxofonist Ernie Watts. Dit kwartet bestaat al sinds 1989.

DE BESTE TRACKS VAN BILL EVANS

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton voor zijn wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC 3.

AANBEVOLEN ALBUM:

Sunday at The Village Vanguard (Riverside)
Conversations with Myself (Verve)
We Will Meet Again (Warner Jazz)

DE BESTE TRACKS:

Waltz For Debby
Album: Waltz for Debby
Label: Riverside

Concerto For Billy The Kid

Artiest: George Russell / Jazz Workshop
Album: Complete Bluebird Recordings

Our Delight

Album: New Jazz Conceptions
Label: Riverside / OJC

Peace Piece

Album: Everybody Digs Bill Evans
Label: Riverside

Blue In Green

Artiest: Miles Davis
Album: Kind of Blue
Label: Columbia Legacy

Gloria's Step (take 2)

Gloria's Step (take 3)

Solar
Album: Sunday at the Village Vanguard
Label: Riverside

Spartacus Love Theme

Bemsha Swing

Album: Conversations With Myself
Label: Verve

I Do It For Your Love

Album: Affinity
Label: Warner Jazz

If You Could See me Now

Album: We Will Meet Again
Label: Warner Jazz

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio 3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

DUTCH RADIO COLLECTION

In JazzFlits 13 brachten wij de 10-cd Dutch Radio Collection van Brilliant Jazz onder uw aandacht. In de eerste cd van de collectie blijkt een fabricagefout te zitten. De leverancier is hiervan op de hoogte en de cd wordt herdrukt. Iedere koper ontvangt een nieuwe cd van de leverancier. Hier kan wel enige tijd overheen gaan.